

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA Nr. 482
din 12.08.2013

Dosar nr: 280/2013

Petiția nr: 1799/14.03.2013

Petenți: Ș.E. și Ș.V.

Reclamați: : Primarul localității, și Inspectoratul de Stat în Construcții

Obiect: demolarea gardului construit fără autorizație, comparativ cu vecina sa care, deși a construit fără autorizație, nu i s-a aplicat același tratament

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I. 1. Numele și domiciliul petentelor

1.1. Ș.E. și Ș.V.

I. 2. Denumire și domiciliu reclamaților

2.1. - Primarul localității.

2.2. Inspectoratul de Stat în Construcții.

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Prin sesizarea nr. 1799/14.03.2013, petenții sesizează Consiliul cu privire la discriminarea instituită de către primarul localității și Inspectoratul de Stat în Construcții prin demolarea gardului construit de petenți, comparativ cu vecina acestora care, deși a construit fără autorizație, nu a fost amendată cu demolarea.

III. Citarea părților

3.1. În temeiul art. 20 alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

3.2. Prin adresele nr. 1799/25.03.2013 și nr. 2110/25.03.2013, părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 24.04.2013. La termen s-a prezentat Inspectoratul de Stat în Construcții.

IV. Susținerea părților

Susținerea petențiilor

4.1.1. Petenții susțin că, atât ei cât și vecina lor, au devenit proprietari tabulari ai imobilului din localitatea în anul 200, respectiv 2006. Petenții au construit un gard fără autorizație, iar vecina un garaj.

4.1.2. Astfel, petenții susțin că doar ei au fost sancționați și somați cu demolarea gardului, deși și vecina a contruit fără autorizație.

4.1.3 Petenții au sesizat Inspectoratul de Stat în construcții solicitând ca un inspector să vină la fața locului să constate faptul că și construcția vecinei este ilegală, ambii fiind sancționați, însă doar vecinei i s-a anulat procesul verbal de contravenție.

Susținerile reclamațiilor

Susținerile primarului localității

4.2.1. Reclamatul susține că dna B.M. vecina petenților, este proprietara imobilelor – garaj și construcție gherată prin contract de comodat. Proprietățile petenților sunt fonduri dominante iar aceștia au construit în favoarea lor dreptul de servitute de trecere pietonală, cu mijloace hipo și cu autovehicole pe imobilul în cauză, imobil ce reprezintă fond servant.

4.2.2. Primarul susține că ambii au fost sancționați pentru construcția fără autorizație, dna B.M. cu suma de 1000 de lei prin procesul verbal nr. 1189/24.01.2011, fapt respins de către instanța de judecată, care a anulat procesul verbal de contravenție.

4.2.3. În ceea ce îi privește pe petenți, aceștia au construit fără autorizație, în anul 2010, un zid de beton de 2 m înălțime, blocând astfel un drum de acces și transformându-l din drum de servitute de trecere în curtea interioară în drept de servitute de trecere pietonală, cu mijloace hipo și cu autovehicule, anulând în acest fel dreptul de servitute constituit și intabulat în Cartea funciară.

Prin urmare, și aceștia au fost sancționați cu suma de 1000 (prin procesul verbal nr. 1190/24.01.2011), proces verbal menținut de Judecătoria și Tribunalul. Astfel, sentința a fost menținută și de către Tribunalul, contravenția rămânând definitivă și irevocabilă.

Susținerile Inspectoratului de Stat în Construcții

4.3.1. Se arată că primarul localității, în virtutea atribuțiilor sale, a constatat și sancționat contravențional ambii proprietari. Prin urmare, neînțelegerile dintre proprietarii - vecini nu intră în competențele instituției.

4.3.2. De asemenea, ISC susține că soluțiile diferite, pronunțate prin hotărârile instanțelor de judecată ce au analizat fapte contravenționale cu un conținut constitutiv diferit, nu constituie faptă de discriminare.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art. 2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și

sanctionate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sanctionate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

5.2. Colegiul reține că, în esență plângerea vizează aspecte ce țin de legalitatea ori nelegalitatea hotărârilor instanței de judecată (menținerea sancțiunii aplicată petentului de către instanța de judecată, comparativ cu anularea sancțiunii aplicată vecinei). Astfel, Colegiul reține că petentul este nemulțumit de deciziile instanței de judecată, pe care le consideră discriminatorii. De asemenea, Colegiul reține că părțile reclamate au acționat potrivit hotărârilor instanței de judecată.

5.3. Ca atare, se naște întrebarea legitimă, în ce măsură pe calea controlului jurisdicțional prevăzut de O.G. nr. 137/2000 republicată, C.N.C.D. poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul în soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești, ori în legătură indisolubilă cu activitatea de înfăptuire a justiției de către instanțele judecătorești.

5.4. Constituția României în art.1 alin.4 prevede că: „Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor-legislativă, executivă și judecătorească în cadrul democrației constituționale”. Art.125 alin. 1, alin.2. și alin.3 din Constituție statuează înfăptuirea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

5.5. Prin Decizia nr.322/2001, publicată în Monitorul Oficial nr.66/2002, Curtea Constituțională a reținut că: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.6 pct.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în cap.VI, intitulat “Autoritatea judecătorească”, principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din *judecători independenți care se supun numai legii* [art.123 alin.(2)]. ...În scopul garantării independenței... prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați ..., care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor ... prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. ...”

5.6 Astfel cum a reținut și Înalta Curte de Casatie și Justiție, conform prevederilor art. 124 pct. 3 din Constituția României, coroborat cu prevederile art. 2 alin. (3) și art. 4 din legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor și cu art. 3 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, judecătorii sunt independenți, se supun numai legii, sunt imparțiali și sunt obligați ca, prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, precum și *egalitatea lor în fața legii și să asigure un tratament juridic nediscriminatoriu tuturor participanților* la procedurile judiciare, indiferent de calitatea acestora (A se vedea Decizia penală nr. 189/2009 sau Decizia penală nr. 283/2009).

5.7. În condițiile art. 97 din legea nr. 303/2004 republicată orice persoană poate sesiza Consiliul Superior al Magistraturii în legătură cu activitatea sau conduită necorespunzătoare a judecătorilor, încălcarea obligațiilor profesionale în raporturile cu justițiabilii ori săvârșirea de către aceștia a unor abateri disciplinare. Astfel, C.S.M.

îndeplinește rolul de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor pentru faptele prevăzute în statut. (art. 44 din legea nr. 317/2004).

5.8. Având în vedere aceste considerente, a admite că CNCD are competența rațiune materiae de a analiza aspecte ce derivă din conținutul hotărârilor judecătorești sau din procedurile desfășurate în fața instanțelor de judecată, ar presupune, în primul rând, instituirea unei modalități complementare de control a unei hotărâri judecătorești, iar în al doilea rând, o substituie în prerogativele Consiliului Superior al Magistraturii, instanța în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorului.

5.9. Nemulțumirile părților dintr-un proces cu referire la modul concret de soluționare a cauzei trebuie să îmbrace forma căilor de atac, în limitele recunoscute de lege. Or, din acest punct de vedere, art. 97 alin.2 din legea nr. 303/2004 republicată prevede că exercitarea dreptului de a sesiza CSM nu poate pune în discuție soluțiile pronunțate prin hotărârile judecătorești, care sunt supuse căilor legale de atac. Însăși textul constituțional din art.129 statuează că „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac.

6.0. Coroborând acest aspect fundamental incident petiției deduse soluționării, Colegiul este de opinie că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza statuările instanțelor judecătorești, nu se poate pronunța sine qua non asupra aspectelor corelative actului de justiție, ori cu privire la aspectele procedurale ale procesului civil. C.N.C.D. nu poate adresa instrucțiuni instanțelor, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Aspectele sesizate nu intră sub incidența Ordonanței de Guvern nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată;

2. O copie a hotărârii se va transmite părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BERTZI THEODORA - Membru

HALLER ISTVAN - Membru

JURA CRISTIAN - Membru

LAZĂR MARIA - Membru

ANAMARIA PANFILE – Membru

VASILE ALEXANDRU VASILE – Membru

Data redactării: 12.09.2013
Redactat și motivat A. C. F.
A. P.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.